

Cserbenhagyás

Cserbenhagyás

A nőt a két irányú kétségbeesés: a menekülni,
de előtte még bármi áron tisztázni tettét,
a küszöbre betonozza.

(Tözsér Árpád: *Bárki volt is*)

– Elütöttem egy embert – mondaná a telefonba. Egy ilyen helyzetben biztosan a férjét hívná fel.

Szentirmay Melinda olyasfajta nő volt, aki minden bizonnyal beleillett volna a Sikeres Nők Lapjába. Az igazat megvallva el is játszott már a gondolattal, hogy mit mondana el egy interjún. Még inkább azon gondolkodott el, hogy mit venne föl a fotózásra. Már az egyetemen is azok közé tartozott, akik divatos irattáskát és derékban karcsúsított blézert hordtak.

Első cégéhez az apjától kapta az indulótőkét, a másodikhoz a férjétől. Mindkettő jó befektetésnek bizonyult. Egy fordítóiroda és egy kommunikációs tréner cég ügyvezető igazgatójaként azon a színvonalon élhetett, amelyre mindig is vágyott. Havonta járt fodrászhoz, kéthetente műkörmöshöz, hetente masszázusra, és heti háromszor spinningre. Ugyanolyan magabiztosan mozgott egy szakmai konferencián, mint az Andrássy út elegáns butikjaiban.

Rendszeres látogatója volt az operának, bár – amit önmagának sem vallott be – sosem tudott azonosulni az ábrázolt agóniával. Kislánykorában balerina szeretett volna lenni. Négy évig járt a szentpétervári balett egykori prima balerinájának óráira, és több könnyű sérülést is szerzett, mire a szülei végre megértették, hogy reménytelen eset.

– Tessék?

– Elgázoltam egy embert, Tibor – így mondaná.

– Melyik kocsit vezetted? A Volvót?

– Nem, a Volvo szervizben van. Nem emlékszel, hogy Dani...? – Nem emlékezne rá, mert Dani megkérte, hogy ne szóljon az apjának. A legutóbbi parkolási bírság késedelmes kifizetésekor megmondta, hogy nem akar több közlekedési kihágásról hallani.

Fiatalon ismerkedett meg Tiborral. A férfi az apja egyetemi csoporttársa volt. Válása után visszaköltözött Magyarországra, és felelevenítette a régi ismeretséget. Néhány randevú után felajánlotta, nem, kijelentette, hogy a nő költözzön hozzá. – Szükségem van rá, hogy mellettem légy – így mondta.

– Ki az az ember? Ismered?

Az első félrelépés olyan volt, mint egy arcucsapás. Ma is tisztán emlékszik a nőre. Hát-középig érő, lángvörös haja volt, hosszú combjai, és jelentéktelen csípője. Hetekig nem szóltak egymáshoz, aztán megbeszélték a történeteket. – Azt csinálsz, amihez kedved van, amíg nem érinti a közös életünket – így mondta Tibor. Melinda pedig így is tett. Egy új világ tárult föl előtte. Megtanulta egy pillantásból kiolvasni, mit akarnak tőle a férfiak. Mestere lett a diszkréciónak és a megfelelő partner kiválasztásának. Tibor amerikai golf-edzőjét például – bár a férfi megpróbálta elcsábítani – kizárta, mert sértette volna a férje hiúságát, hogy egy ismerős férfival fekszik le.

– Hol vagy most?

Négy éve szokott le a dohányzásról, amikor cisztát találtak a méhében. Elhatározta, hogy élni fog. Felhagyott minden rossz szokásával, hónapokig nem evett vörös húst, kávé helyett pedig búzafülevet ivott a reggelihez.

– Egy világoskék Szofit – mondta az előtte álló nő.

Gyerekkorában volt egy Szofi nevű babája, akit mindenhová magával vitt. – Szofi nem szereti a spenótot – efféléket mondott, de ez már akkor sem érdekelt senkit.

Szó volt róla, hogy kiveszik a méhét. A méhét, aminek világ életében semmi hasznát nem vette, csak megkeserítette az életét. Menstruációját erős görcsök kísérték, ezért mindig gyógyszert kellett bevennie.

Nem fért volna bele az életébe egy gyerek, Tibor pedig egyáltalán nem szeretett volna.

– Ez az egy is épp elég gonddal jár – mondta.

Dani Kanadában nőtt föl, az anyjával. Angol irodalmat hallgatott, és kisfilmeket készített. Fél éve, amikor hazajött, nem tudták mire vélni a dolgot. – Meguntam azt a kibaszott hideget – valami ilyesmit mondott, mert káromkodni, azt három nyelven folyékonyan tudott.

– Egy kék Gauloises-t kérek. Meg egy öngyújtót.

Harmincnyolc évesen az embernek el kell döntenie, mit akar az élettől, és azt is, hogy kit. Ezzel eddig nem volt gondja, a legtöbb viszonya néhány hónap után véget ért. Egyik

sem jelentett többet egy-két jó kefélnél. Volt egy olasz pali, aki remekül főzött, és ver-
seket szavalt az ágyban, de tőle sem akart mást, mint amit adott.

Nem, Tibort most nem hívhatta föl.

Azért ment oda, hogy szakítson. Nem használt nagy szavakat, volt benne gyakorlata.
De a férfi mintha megőrült volna.

– Ezt most nem gondolod komolyan. Ez nem igaz. Tudom, hogy nem igaz.

– Szedd már össze magad, az Isten szerelmére!

– Úgy beszélsz, mint az anyám!

– De nem vagyok az anyád!

– A szerelmed akarok lenni, a kurva életbe!

– Engedj el!

– Szeretlek, szeretlek, szeretlek! – zokogta a férfi térdre borulva, és átkulcsolta a nő térdét.

– Állj föl! Állj föl, nem érted?

Azt kellett volna mondania, hogy soha senkivel nem érezte még azt, amit vele.

– Melinda! – ezt üvöltötte, mikor utána futott.

– Állj félre! – ez volt az utolsó, amit mondott neki. De nem állt félre.

Azt kellett volna mondania, hogy gyereket vár tőle.

– Vajon melyik a nehezebb: életet adni, vagy elvenni egy életet?

– Együtt mindent megoldunk – ezt szokta mondani Tibor, pedig ritkán volt mit meg-
oldani.

– Lehet, hogy ma megöltem a gyermekem apját. Az egyetlen embert ezen a világon, aki
valóban szeretett – gondolta a nő. – A fiadat.

Szentirmay Melinda elnyomta a csikket, bepillantott a tükörbe, beindította a mo-
tort, és elhajtott. ■ ■ ■

■ ■ ■

Karsza Andrea 1986-ban, Kecskeméten született. Az ELTE bölcsészkarán, amerikanisztika-magyar szakpáron végzett, jelenleg a *Moly.hu* könyves közösségi oldal szerkesztője. Áprilisban jelent meg az a *Tetovált mementó* című, magánkiadású antológia a *Moly.hu* tagjainak írásaiból, melyet Molnár Nikolettal közösen szerkesztett. Több novellája és verse megjelent az *Apokrif* című folyóiratban.

